

הלן, אריק.
שיחקת אותה.

מר וייצמן, שמעתי
שאצלכם המישחק
רק מתחיל!

אני הולך לעשות
לשימעון בדיוק
אותו התרגיל.

נאית וכצלמת, אלא נטלה גם חלק פעיל כדיונים ונתנה סקירה מאלפת, מלווה בהרבה רוגמות, על השתקפותה של האינתיפאדה בעיתונות הישראלית.
אני מצרף תמונה שצילמתי ובה רואים את סרגוסי בהופעתה הזאת מעל הבמה. גם לצלמת מגיע צילום.
לטיף דורי, מזכיר הוועד לדיאלוג ישראל-פלסטיני, תל-אביב

מוסך אינו מיסערה

על איפיון של מיסערות טובות (לבד בין כל הסינים, "חוג הסי" לון", העולם הזה 5.7.89).

אני חייב להסב את תשומת-ליבם של קוראי העולם הזה לכלל הגדול, שלכל כלל יש יוצא מן הכלל.
מן הניסיון הגסטרונומי שלי בעולם הגדול אני אמנם מסכים שאם מחפשים מיסערה סינית מן הראוי להתמקד על אחת שמלאה סינים, וזה מתוך ההנחה ההגיונית שהסינים, לפחות, יודעים מה זה אוכל סיני טוב. אבל... אבל, כאמור, מן הראוי להיות זהיר קצת בהפעלת כללים מן הסוג הזה. כך, למשל, לימדו אותי חברים, כי באירופה המערבית, המיסערות המעולות באמת הן אלה המצויות לצירי הכבישים הבינעירוניים, שבהן סועדים את ליבם נהגי המשאיות הבינארציות, החייביים (והאוהבים) אוכל טוב.
ובאמת, בין אם זה היה בפברוי וינטרטור השווייצית, ליון הצרפתית או האנובר הגרמנית, מעולם לא הצטערנו כאשר עצרנו ליד ריכוז משאיות בפתח מיסערת-דרכים.
אולם, כאמור, לכל כלל יש יוצא מהכלל. פעם עצרנו, אשתי ואני, בפתח פונדק דרכים, בקירבתו התגודדו משאיות רבות (זה היה בקירבת אנסי, עיר-הגבול הצרפתית-שווייצית הידועה במיפעלי ג'י'נט שלה).
לתדהמתנו היתה המיסערה כמעט ריקה מאדם, אך ייחסנו זאת לשעה המאוחרת (רבע לשתיים, או משהו כזה, ובצרפת אין חוכמות, לא מגישים ארוחת-צהריים אחרי השעה שתיים) והזמנו צהריים.
היתה זאת אחת הארוחות הגרועות והעלוי-בות שאכלנו אייפעם.
כשיצאנו מזועזעים מן המקום, אמרתי לאשתי: "אני לא מבין, הרי כל המשאיות הן אלה..." אשתי, העניינית, לא התרגשה, סקרה עוד פעם את המקום והסכה את תשומת-לבי למוסך לתיקון-משאיות שהיה צמוד לפונדק. המשאיות לא עמדו בתור לפונדק. הן עמדו בתור למוסך.
בני ברגמן, בויסויה

כיצד פורסים עוגה

על צל"ש ביחסי-ציבור (החמצן של הכדורגל", העולם הזה 5.7.89).

אם העולם הזה כבר מחלק צל"שים, כפי שהוא עושה לפני לאופר, יו"ר מכבי תל-אביב, על שהצליח לקבל את חסות הבנק הבינלאומי הראשון לקבוצתו, מן הראוי להעניק צל"ש גם לבנק.
בנוסף לחידושים הבלתי-פוסקים שהבנק הזה מנהיג, הוא גם אמן בפרישת עוגת-הפיר-סום שלו והרוגמה הזאת של הענקת-חסות לקבוצת-כדורגל שהיא במוקד ההתעניינות של רבים-רבים, היא איננה היחידה.
רק עכשיו מצא הבנק הבינלאומי הראשון לנכון לתת את חסותו לתוכנית-הטלוויזיה החרשה שבשבת, המבשרת מדי ערב לכמה מיליוני צופים את תחזית מזג-האוויר ליום המחרת, ללא ספק אחד הנושאים המרתקים ביותר לישראל המצוי, שחשוב לו מאוד לדעת בקיץ, אם למחרת יהיה חמסין ובחורף, אם למחרת יהיה מכול.

יהודית גרובמן, תל-אביב
העולם הזה 2707